

Szalézi Értesítő

SOROZATOK

✓ Don Bosco
pedagógiája
a XXI. Században

✓ Előttünk jártak

FÓKUSZBAN:

Szombathely
80 éves ünnep

A KOMMUNIKÁCIÓ
MÓDSZEREI
Don Pascual Chávez

SZALÉZI PEDAGÓGIAI
KONFERENCIA

ÉPÍTJÜK A SZALÉZI LELKISÉGET
Szalézi munkatársak találkozója

80 éve só és fény Szombathelyen

1929-ben érkezünk Szombathelyre mi, szaléziak, Don Bosco követői. A 80 éves évfordulót október 17-én püspöki szentmisével, emléktábla-avatóval ünnepeltük a Szent Kvirin templomban. Az emléktáblát P. Ádám László, az első helyi szalézi igazgató, templomépítő tiszteletére avattuk, majd a fiatalok közössége színdarabban idézte fel a megtelepedés mozzanatait. A vendégek az állófogadás keretében megtekinthették a nagy gonddal előkészített, szombathelyi szalézi történetet bemutató kiállítást.

Hogyan is alakult a kezdet?

Megtelepedésünk útját már 1900-tól fogva többen egyengették (pl. Eredicsné Tuschler Jusztina), de az 1920-as évektől Ambrózy Teréz bárónő külön mozgalom szervezésével támogatta. Vas József miniszter segítségével színházat és kollégiumot építettek, 1929-ben Ádám és Koller szalézi atyák vezetésével megnyithatta kapuit a Szalézi Intézet.

Szombathelynek ez a negyede meglehetősen nehéz környék volt akkoriban. A szaléziak szerető gondoskodása azonban hamar meghozta az eredményt. Társaságokat hoztak létre, teadélutánokat, vetélkedőket, vidám foglalkozásokat tartottak a fiataloknak. Élettel telt meg az oratórium, játékos tevékenységek segítettek a nevelést jó polgárrá, jó kereszténnyé. Az intézet zenekarát a kiváló Schmidt Mihály atya igazgatta, a "Cirkusztól a kastélyig" című színdarab több mint száz előadást is megért.

Az első szaléziak először a színházban miséztek, majd 1938-ban Foerk Ernő és Brenner János építész tervei alapján megépült a kriptákat magában foglaló altemplom és az ókeresztény bazilika stílusú, klinkertéglás templom. Időközben megalapították a plébániát is, a védőszent pedig a Savariában 303-ban vértanúhalált halt Szent Kvirin lett. Az építkezést Ádám Laci bácsi igazgató vezényelte le. Rámenős adománygyűjtése okán a "Kér ám" ragadványnevvvel ruházták föl.

Büszkeségre ad okot, hogy mivel Szent Kvirin templomunk komolyabb veszteségek nélkül vészelte át a háborút, ezért aztán a bombázások után két évre ide költözött a székesegyház.

Kevesen tudják napra pontosan, hogy 1949. szeptember 16-án jöttek államosítani először, melynek során lefoglalták az első és második emeletet és az udvart.

1950. június 18-án este fél 11-kor a rendtársakat elhurcolta Máriapócsra a rendőrség, mert szerzetesek. Másnap a püspök atya utasítására Bontó Ernő atya jött misézni, a síró hívek előtt az államvédelmi hatóság emberei átadtak neki két hatalmas kulcsosomót, majd késve megkezdhetette a szertartást. A mise után a tömeg tüntetni ment a Megyei Tanács elé a szerzetesek mellett. Tüzoltó fecskendővel zavarták széjjel őket. A templom kórusa még megmaradt, de 1955-ben, 155-ik szereplése után feloszlott.

A rend szétszórattott, több rendtárs az egyházmegyébe nyert fölvételt. Volt, aki kétkezi munkásként, más börtönben tengette életét, és voltak, akik hitükért életüket áldozták. A kollégiumot államosították, a színházból 1955-ben durva beavatkozással mozit csináltak, 1981 után pedig már csak raktárként működött.

1989. augusztus 24-én megállapodás történt a püspök, a városvezetés és a szalézi rend között. Augusztus 28-án átadta az akkori kollégium igazgatója a kulcsokat Dr. Tóth Jenő szalézi igazgatónak, hogy újra birtokba vehessék a romos házat. „Mintha az oroszok vonultak volna ki innen: vízcseppek, lámpatestek, ajtók zárai leszerelve. Víz, villany kikapcsolva, gáz ebben a részben nincsen.” - írta visszaemlékezésében. Hatalmas erőfeszítések után, sok külföldi adománnyal segítve lassan megszépültek az épületrészek. 1991. június 24-én aláírták a Táncsics Kollégium és a Szalézi Intézet használati jogának átadás-átvételét. 1997. október 26-ára pedig a régi színházból elkészült a Don Bosco Művelődési Ház.

És manapság? A plébánia és a két filia teendői mellett az oratórium és a sportpályák nyitva állnak a környék gyermekei, fiataljai előtt.

Különböző kézműves műhelyekben ügyeskedhetnek a gyerekek, gitárszakkör, néptánc és színjátszó csoport működik. Vannak filmvetítések és közös főzőcskézések is. Alig telik el hónap valami bajnokság vagy rendezvény nélkül, amikor pedig az iskolában szünet van, akkor itt kinyitunk: nyáron napközis tábort oratóriumba várjuk a vakációzó gyerekeket. A foglalkozásokat a szalézi szerzetesek mellett szerzetesjelöltek, önkéntes fiatalok, szalézi munkatársak népes tábora segíti. Miután a kollégium iránt csökkent a kereslet, az épületet a püspökség megvette, és a szükséges átalakítások után ide költözik majd a Brenner János Nevelési Központ.

Bosco Szent János atyánk mondása alapján, aki 150 éve alapította meg a Szalézi Rendet, törekszünk mi is sóvá és fénné válni a fiatalok körében.

P. Andrásfalvy János SDB

Ki vagy te, Don Bosco?

Don Bosco Kedves Barátai!

Folytatjuk utunkat, melyet az előző számban megkezdtünk azért, hogy jobban megismerjük Don Bosco atyánk személyiségét. Először hagyom, hogy maga Don Bosco szóljon hozzánk. Egyszerű nyelvezetet használ, de ebből a szövegből is kiderül a nagy nevelő szeretete és bölcsessége: „1848-at írtunk, olyan mértékben forrt a világ, hogy még a saját munkatársaimban sem tudtam megbízni. Minden házimunkát nekem és édesanyámnak kellett végezni. Nekem kellett rendbe szedni a konyhát, megteríteni az asztalt, összesöpörni a házban, fát vágni, ingeket és nadrágot stoppolni, valamint a lepedőket és törölközőket megvarrni, amikor elszakadtak. Úgy tűnt, mintha elvesztegetett idő lenne, de ezekben a feladatokban találtam meg annak a lehetőségét, hogy miként segítsék az ifjaknak keresztény életvitelükben. Miközben felszeleteltem a kenyeret, vagy a merőkanállal kiosztottam a levest, nagy nyugalommal adtam a fiataloknak néhány jó tanácsot, vagy elmondtam nekik egy-két jó szót.”

Az oratórium már tíz éve működik és Don Bosco szembesül azzal, hogy nem elégedhet meg a hittanórára járó fiatalok nagy számával, vagy egy olyan hellyel, ahol fociizhatnak. Sok fiatallal találkozott, akik rendkívüli szegénységben éltek és így nem tudtak iskolába menni vagy kitanulni egy szakmát. „Mindig úgy haladtam előre, ahogy a fiatalok szükségletei kívánták” - mondotta. 1850-ben Don Bosco megalapítja fiatalja számára a „Kölcsönös Támogató Társulat”-ot azzal a szándékkal, hogy a Társulat segítse a mindennapok szürkeségét oldani, illetve segítyt nyújtson azoknak a fiatal munkásoknak, akik betegek, vagy munkanélküliek. Természetesen abban az időben egy ilyen dolgot kitalálni rendkívül meglepő volt. Rendszere egyszerű: 1. egy közös kassza, 2. szerény tagsági díj (50 cent naponta), 3. személyes adományok.

Kedves Barátaim!

A Jézus Krisztus születését előkészítő adventi időbe lépünk be. Ezzel ünnepeljük Isten szeretetének nagy titkát. Ő maga közel akar jönni hozzánk, illetve, ő maga szeretne családunk tagja lenni. Ezzel kifejezi az emberek iránti végtelen szeretetét. Nem fontos az ember színe, származása vagy élettörténete. Isten velünk együtt szeretne „nagy családot” alkotni, mert mindannyian megkaptuk az emberi méltóságot. Íme ez az igazi értéke annak a nagy ünnepnek, amire készülünk. Álljunk meg egy kis időre, gondolkodjunk, várjunk, imádkozzunk, hogy valóban adventi férfiak és nők legyünk. Mindezt hogyan? Don Bosco ebben is segít minket. A két fent említett példa arra hív meg minket, hogy álljunk meg egy pillanatra, foglalkozzunk többet fiataljainkkal, családtagjainkkal, az iskolában, az oratóriumban, a plébániánkon. Hallgassuk meg őket, várakozásukat, félelmeiket, reményeiket és mondjuk el nekik, hogy számunkra mi a legszebb és legértékesebb az életben. Arra hív meg minket, hogy legyünk szolidárisak a szegényekkel, akik olyanok, mint a madárfiókák, akik leestek az élet fájáról és segítséget várnak, hogy újra felkerüljenek oda, újra tudjanak csiripelni és repülni. Mindenkinek kívánok áldott adventet és kegyelmekben gazdag karácsonyi ünnepeket!

*P. Van Hecke Albert SDB
tartományfőnök*

Móra László: Karácsony édes ünnepén

Legyen ma templom
minden ember szíve,
melyben a lélek szárnyat bontogat!
Karácsony édes ünnepén
legyen imádság minden gondolat.
Legyen ma templom
minden ember szíve,
s legyen a templom
tisztá, szent fehér.
Karácsony édes ünnepén
Istennek tetsző legyen a kenyér.
Szálljon szívünkbe áldott akarat,
ez kösse egybe mind a kezeket.
Karácsony édes ünnepén
Te légy vendégünk: Jóság, Szeretet!
Akinek könnyet osztogat az Élet
és kín a napja, kín az éjjele,
karácsony édes ünnepén
ne fuss előle! Óh beszélj vele!
Testét takard be
s enyhítsd sok sebé!
Óh lásd meg, tudd meg:
testvér ő veled.
Karácsony édes ünnepén
a szívéd szépül, őt ha öleled.
Az emberszívek
örökélő öre
tegye ma össze
mind a kezeket!
Karácsony
édes ünnepén
maradj vendégünk:
Jóság,
Szeretet!

A 2010-es tartományi Don Bosco ünnep január 30-án, szombaton lesz Kazincbarcikán.

Szentmise 10.30-kor a kazincbarcikai Szent Család templomban.

A Budapestről érkezőket Miskolcra a vasútállomástól 10 órakor
induló külön busszal a helyszínre szállítjuk.

Minden munkatársat, fiataalt, volt növendéket és Don Bosco-tisztelőt szeretettel várunk!

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

A KOMMUNIKÁCIÓ MÓDSZEREI

A kultúra és a kommunikáció mai szerepe új nevelési és evangelizációs lehetőségeket kínál. A mai világban a tömegtájékoztatás egyik iránya a kultúra és az életmodellek elterjesztése. Része a fiatalok tapasztalatszerzésének. (CDM 19. pont)

Bosco Szent János a nevelő-lelkipásztori tevékenység nagy művésze volt, aki felelős tudattal tudta felhasználni a kommunikáció különböző lehetőségeit arra, hogy még jobban tudjon hatni a fiatalokra. Ezáltal a fiatalok szívét érte el. Nem csak nevelő és pedagógus, hanem nagy kommunikátor is volt. Don Bosco a kommunikációba bele tudta vinni a pedagógiát, mint ahogyan egyik elődöm, Don Egidio Viganó mondta: Don Bosco képes volt **nevelve evangelizálni és evangelizálva nevelni**, vagyis olyan védőhálót kialakítani, amely fontos volt a szalézi küldetés szempontjából. A fiatalokból a legjobbat tudta kihozni azzal, hogy felelőssé tette őket, valamint azzal, hogy ők voltak a saját nevelésük főszereplői. Ugyanakkor a nevelőktől is elvárta, hogy ők maguk legyenek az evangélium tanúságtevői a fiatalok animálásában. Az oratórium különféle lehetőségeket adott azoknak a fiataloknak, akik „szegények és elhagyottak” voltak és Torinóból vagy a környékéről érkeztek. Otthon, iskola, hittan, szentmise, munka, zene, színház, kirándulások, játékok, műhelyek, jó éjszakák, szentbeszédek, fülbe súgott szavak, álmok, sze-

mélyes üzenetek stb., mindezek annyit jelentenek, hogy igyekezett kapcsolatot teremteni, illetve próbálta a fiatalokat Isten, a világ és a felebarátaik felé fordítani. Mindezek ajtót nyitottak a remény, a bátorság, az érzékek felé és főleg azok felé, akik ezeket elveszítették. Az oratórium választ akart adni ezekre a dolgokra, illetve egy megalapozott kulturális alternatíva akart lenni a kor kihívásaira.

»»Don Bosco azonban tovább akart lépni. A nagy kommunikátor az egyik levelében megmutatja mit jelentett számára a kommunikáció: „A jó könyvek terjesztése Társaságunk egyik alapvető célja [...] Ezért, a terjesztésre ajánlott könyvek közül azt javaslom, hogy azokat adjuk ki, amik jók, erkölcsösek, vallásosak, és azokat kell választani inkább, amelyeket nyomdáink adnak ki. [...] A Szalézi Értesítővel más célom is volt, mint például a következő: életben tartani Szalézi Szent Ferenc lelkiségét azokban a fiatalokban, akik visszatértek családjukba és megmenteni más fiatalokat”. Don Bosco, végeredményben **nevelő/evangelizátor/kommunikátor** volt,

mint ahogyan ezt megírtam a tömegtájékoztatás kérdésében. A szaléziai számára a tömegtájékoztatás az Egyház küldetésében talál alapot és ezt megmutatjuk az Istenbe vetett szenvedélyes hitünkben, valamint a fiatalok üdvösségéért folytatott tevékenységünkben. Más szavakkal „*da mihi animas, cetera tolle*”. Ezért a tömegtájékoztatás nem esik távol a szalézi küldetéstől, hanem belőle születik. Ezért a szalézi, mint Don Bosco fia, természetétől fogva **evangelizátor-nevelő és kommunikátor**.

A mai világban tanúi vagyunk annak, hogy a fiatalok kialakították a maguk digitális világát, egy olyan világot, ahol maguk lesznek az uralkodók. A folyamat elején nagyon távolról figyeltük az ese-

ményeket. De ugyanakkor fontos, hogy a lassan magunk mögött hagyott esztendőben hagyjuk el azokat a tömegtájékoztatási eszközöket, amelyeket már nem használunk és egyúttal passzív hallgatást jelentenek, hiszen a fiatalok új formák felé haladnak, nekünk pedig meg kell keresni a nevelés és evangelizálás új módszereit. Szeretnénk az időben, a nyelvezetben, a tartalomban írók és szereplők lenni. Újra és újra alkotják személyiségüket, szabadságukat a világban. Ahol ők jelen vannak, nekünk is ott van a helyünk és akkor ott tanúságtétel, nevelés és igehirdetés lesz. Ha nem megyünk hozzájuk, a fiatalok ránk sem fognak nézni, sem meghallgatni és mi sem fogjuk őket megérteni. Ilyen módon nem fogunk többet sem nevelni, sem evangelizálni ebben a környezetben.

»»Ettől az új valóságtól nem kell megijedni és nem is kell ellenezni: hiszen, ha elhagyjuk ezt a valóságot és nem követjük a fiatalokat, el fogjuk őket veszíteni, legalábbis a többségüket. Ők már ebben az új világban születtek, nőtték fel, dolgoznak, szórakoznak, kapcsolatot teremtenek; ott örülnek, és ott szenvednek, és azt is merem mondani, hogy ott fognak majd meghalni. Elég felmenni a világhálóra és sok internetes oldalon megtaláljuk őket.

Ha a megelőző módszer megköveteli a szalézi jelenlétet az udvaron, a fiatalok között, akkor a mai világban azon kell elgondolni, hogyan tud jelen lenni a nevelő az új tömegkommunikációs eszközök világában, ahol sok eszköz van a kezünkben, ahol már nem téglából vagy betonból áll a világ, hanem számítógépekből és internetből. Hogyan kell viselkednie a nevelőnek?

Befejezésül szeretném XVI. Benedek pápát idézni: „*Szeretném befejezni üzenetemet és szólni néhány szót a fiatal katolikusokhoz, akik hitük tanúságtételét viszik a digitális világba. Kedveseim, felelősek vagytok, hogy a mai világ kultúrájába az új kommunikációt vigyétek és mindez meg legyen alapozva az élet értékeivel*”.

Don Pascual Chávez rendfőnök,
Bollettino Salesiano 2009/11
(Fordította: Depaula Flavio)

¹Don Bosco körlevele a könyvek terjesztéséről: Eugenio Ceria, Bosco Szent János levelezése 4. kötet, 318. o. 2539 levél (1885. március 19.)

²Atti del Consiglio Generale 390 [Egyetemes Tanács Aktái 390. szám].

³Vö. Szalézi Szent Ferenc Társaság alapszabályi 6 cikkely.

A SZALÉZI SZENT FERENC TÁRSASÁG ALAPÍTÁSÁNAK JEGYZŐKÖNYVE

Torino, 1859. december 18.

A mi Urunk Jézus Krisztus nevében.

Ámen.

Az Úr 1859. esztendejében, december 18-án a Szalézi Szent Ferencről elnevezett oratóriumban, Bosco János áldozópap szobájában, este 9 órakor a következők gyűltek össze: Bosco Giovanni áldozópap, Alasonatti Vittorio áldozópap, Savio Angelo diakónus, Rua Michele szubdiakónus, Cagliari Giovanni, Francesia Giovanni Battista és Provera Francesco kispapok. Továbbá Ghivarello Carlo, Lazzero Giuseppe, Bonetti Giovanni, Anfossi Giovanni, Marcellino Luigi, Cerruti Francesco, Durando Celestino, Pettiva Secondo, Rovetto Antonio, Bongiovanni Cesare Giuseppe, szintén kispapok és az ifjú Chiapale Luigi. Mindannyiukat egy szívvel és lélekkel az a cél vezérelte, hogy előmozdítsák és megőrizték az igaz szeretet lelkeségét, amelyre oly nagy szükség van az elhagyatott és veszélyeztetett ifjúság számára létesített oratóriumokban, akiket ezekben a vészterhes időkben ezerféle módon csábítanak a társadalom számára káros cselekedetekre és taszítanak istenkáromlásba és vallástalanságba.

Ezért az egybegyűltek létrehozni egy Társaságot vagy Kongregációt, hogy szem előtt tartva a kölcsönös segítségnyújtás célját az életszentség felé vezető úton, előmozdítsák Isten dicsőségét és a lelkek egészségét, különösen azokat, akiknek a legnagyobb szükségük van a tanításra és a nevelésre. Egyhangúlag elfogadva a javasolt tervet, rövid ima és a Szentlélek világosságának segítségül hívása után megválasztják a Társaság vezetőségének tagjait, ezen és a kongregáció új házai számára is, ha a terv Isten tetszésével találkozva felvirágzik.

Ezek után az egybegyűltek egyöntetűen arra kérték Bosco Jánost, „a kezdeményezőt és előmozdítót”, hogy fogadja el a legfőbb előjáró megbízását, mivel az elgondolás tőle származott. Miután elfogadta megbízását, azzal a feltétellel, hogy ő maga legyen az, aki kiválasztja a prefektust - és mivel senki nem ellenezte - elmondta, hogy nem szerette volna elmozdítani hivatalából a jelen jegyzőkönyv íróját, aki eddig is ellátta feladatát ebben a házban.

Azon nyomban elgondolkodtak, hogyan lehet megválasztani a rendtársak közül a vezetőséget. Arra a döntésre jutottak, hogy titkos szavazás útján megválasztják a Tanácsot, amelynek az összetétele a következő: egy lelkivezető, egy ekonómus, három tanácsos és két hivatalvezető.

A jelenlevő jegyzőkönyvíró, akit titkárnak neveztek ki, megfogadja, hogy hűségesen látja el a rábízott hivatalt, továbbá felsorolja azokat a tagokat, akiket a titkos szavazás útján megválasztottak. Lelki igazgatónak egyhangúlag Rua Michele szubdiakónus kispapot választják meg, aki a felkínált tisztséget elfogadta. Ugyanilyen módon választják meg Savio Angelo diakónust, aki szintén elfogadja hivatalát.

Marad három tanácsosi tisztség, melyet meg kellett szavazni. A szavazás első fordulója után Cagliari Giovanni kispapot választják meg. A második fordulóban Bonetti Gio-t. A harmadik, egyben utolsó szavazáskor egyenlő számú szavazatot kap Ghivarello Carlo és Provera Francesco kispap. Így újabb szavazás szükségeltetik, amelynek eredményeként Ghivarello kispap többséget kap. Ily módon véglegesen kialakul Társaságunk központi vezetése.

Mindazt, amit eddig leírtam, bemutatattam és felolvastam a jelenlevő tagok és a kinevezett előjárók előtt. Miután elismerték az okmány igaz tartalmát, egyetértettek abban, hogy az eredeti dokumentumot a főelőjárónak és a titkárnak alá kell írnia ahhoz, hogy hitelessé váljék.

Bosco Gio. áldozópap
Alasonatti Vittorio
áldozópap, prefektus

Hírek a szalézi missziókból

Újjáépíteni Angolát!

Angola Közép-Afrikában helyezkedik el, 1 246 700 km² nagyságú terület, kb. 17 millió lakosa van. Egy olyan nemzet, amelyet „újra kell építeni”.

A szaléziak 1983-tól vannak jelen Angolában. Lelkesen hirdetik az evangéliumot és folyamatosan vezetnek be az oktatási reformokat. Meg vannak róla győződve, hogy rekonstruálni tudnak egy olyan szétzilált országot, amely átesett egy harminc éves testvérháborún. Politikai kérdések ezek, nem etnikaiak. Muszáj pontosítani ezt, hiszen sokan vannak, akik hisznek az ellentétes etnikumok mítoszában. Angola „réme” a gazdagság és a hatalom. Nevezhetjük ezt az érem két oldalának is. A hatalom és a gazdagság mindig is szétválasztott egymástól embereket, államokat és nemzeteket... Angola híres a jó termőföldjeiről, számos erdője van, gazdag olajban és gyémántban. Pont ezek miatt tört ki a harminc éves háború...

Újraformálni. Ez a kulcsszó! Angolának szüksége van egy politikai változásra, amelyben demokratikus eszközökkel konfrontálódik a többség és az ellenzék, mint ahogyan ezt megszokhattuk a civilizáció más nemzeténél is. Egy olyan nemzeti átalakulásról lenne szó, ahol a különböző népeknek meg kellene találniuk a békés együttélés útját, nem lemondva azonban a saját kultúrájukról és hagyományaikról. Egy olyan gazdasági átalakulás-

ra lenne szükség, amely képes lenne irányítani a gazdasági javakat a nemzeti piacon, de legfőképpen egy olyan erkölcsi megújulást kellene előmozdítani, amely maradandó lenne. Természetesen nem szabad elfeledkeznünk az anyagi megújulásról sem: a háború tömeges áldozatot követelt, számos hiányt okozott az országban: iskolákat, hidakat, utakat, vezetékeket rombolt szét. Egy hatalmas feladat előtt állunk. Az egész országnak egy élő műhellyé kéne változnia.

A változást előidézni korántsem olyan egyszerű. Az ország bőséges kincsei miatt birtoklási vágyat ébreszt az idegen cégekben, az angolaiak viszont a nagy inség miatt képesek prédájukká lenni a nemzetközi vállalatoknak, amelyeknek a fő célja természetesen a profit megszerzése, nem az ország újjáépítése. Szükséges tehát „újraépíteni” az emberi méltóságot, a lakosság identitását, úgy nevelni őket, hogy tisztában legyenek saját értékeikkel, lehetőségeikkel, és azzal a jogukkal, hogy felelősséget vállaljanak saját megújulásukban. Angolában egy olyan „oktatási elmaradottságról” van szó, amelyet sürgősen meg kell oldani. Hogy válaszoljanak erre a kihívásra, a szaléziak megépítettek egy Felsőoktatási Központot, amelynek pedagógia és filozófia szaka van és egy tanárképző egyetemet.

Pepe Sobrero, BS 2009/11
Fordította: Teleki Klára

Szalézi püspök Angolában

Interjú Mons. Jesús Tirso Blancóval

- Püspök úr, milyen a társadalom helyzete ma Angolában?

- Ma béke van, oly sok év háború után. Angolában jelenleg a legnagyobb kihívást a demokrácia jelenti. Az én egyházmegyém, Lwena, 223 ezer kilométernyi területen fekszik. Nagy nehézséget jelent, hogy szinte teljesen hiányoznak az utak, így nehéz látogatni a távoli közösségeket, és nekik is nehéz eljutni a városokba. A két háború, az egyik a függetlenségi 1960-ban, és a polgári, 1975-ben (mely gyakorlatilag csak 2002-ben ért véget) elpusztított mindent. Vannak olyan városok, ahol egyetlen ház sem maradt meg.

- Könnyű dolga van egy püspöknek ma Angolában?

- Éppen ellenkezőleg. Az egyházmegyében csak egy templom maradt meg, nincsenek paplakok és oratóriumok. Minden veszélyben van. Van néhány pap, aki Lwangától 600 km-re lakik, ők gyakorlatilag el vannak vágva mindentől.

- Mi a legnagyobb probléma az ön egyházmegyéjében?

- Az újjáépítés. Legelőször is a szemináriumokat kell újra felépíteni a papi hivatások számára, mert ők az angolai Egyház jövője. Aztán az összes többi. Óriási vállalkozás.

- Hány katolikus él más egyházmegyékben és az ország többi részén?

- Angolában 50%, az én egyházmegyém-ben 20%, de becsületükre legyen mondva, hogy ezeknek az embereknek a hite a szenvedésekben megerősödött hit.

- Van-e összhang a különböző vallások között?

- Igen, van egy ökumenikus hozzáállás. Kezdi megérteni, hogy egység nélkül nincs jövő. Senkinek. Azonban egyes szekták nem akarják, hogy együtt tegyünk valamit és ellenállnak. Ha csinálnak valamit, akkor azt csak a maguk számára teszik.

- Az ország gazdag erőforrásokban?

- Az ország gazdag (kőolaj, gyémánt, víz), de az emberek szegények. A szokásos ellentmondás. Angola nem minden gazdagságát az ország aknázza ki, nagy külföldi multinacionális cégek is jelen vannak. Különböző is, az államnak újra fel kell építenie mindent, úgyhogy gondolom, hogy felépüljön egy virágzó és igazságos társadalom, az egy hosszú és fárasztó folyamat lesz. Az én egyházmegyémben még mindig nem működik a vonat, a mezőgazdasági termelést hátráltatják a gyalogsági aknák stb. Minden a háború „ajándéka”!

- És a fiatalok?

- A fiatalok Angola valódi erőforrása, de biztosítani kell számukra a képzést, a megfelelő tájékoztatást és a munkát. Tőlük függ a nemzet jövője. De nekik is sok nehézséggel kell majd szembenézniük. Ezért törődik az Egyház az oktatásukkal.

(BS2009/7)

A díszdoktori címet azok kaphatják meg, akik „magas és jelentős tudományos teljesítménnyel” vagy más, a tudományos munkához kapcsolódó tevékenységgel kiérdemlik mások megbecsülését is.

Maradiaga érsek kiemelkedő emberi jogi munkássága miatt népszerű világszerte, a kitüntetés oka mégis inkább az, hogy „rendkívül sokféle tevékenységet folytat rendkívül magas színvonalon, és lenyűgözően sokrétű a műveltsége”: nyolc nyelven beszél, teológiai, filozófiai és klinikai pszichológiai tanulmányai mellett tanult zeneelméletet és képzett pilóta is. Tanított kémiát, fizikát, egyházzenét, morálteológiát és egyháztörténetet több szalézi felsőoktatási intézetben. Később a guatemalai egyetem teológiai karának lett a dékánja. Számos publikációja jelent meg, és „valamennyit áthatja az emberi személy méltóságáért érzett lélekorvosi felelősség” – fogalmazott a PPKE dékánja. Maradiaga érsek többször felemelte szavát különböző fórumokon a drogok használata, a tömegtájékoztató eszközök pszichikai befolyásolása és a korrupció ellen, nagy támogatója az Egyház szociális missziójának, sürgeti a fejlődő országok adósságállományának elengedését, illetve a globalizált világ gazdaság kárvalótlottjainak előnyhöz juttatását. Számára igen fontos a szegénység elleni küzdelemben az oktatás. (MTI)

A díszdoktori címet a fiataloknak ajánlotta

Maradiaga bíboros, hondurasi érsek budapesti tartózkodása alatt meglátogatta az óbudai szalézi szerzetesi közösséget is.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem november 23-án díszdoktorává avatta Oscar Andres Rodriguez Maradiaga bíbort, hondurasi érseket.

Rodriguez Maradiaga bíboros 1942. december 29-én született Tegucigalpában, 1961-ben tett fogadalmat a Szalézi Rendben. Filozófiai, teológiai és pszichológiai tanulmányait San Salvadorban, Rómában, és Innsbruckban végezte. Több szalézi felsőoktatási intézetben tanított, beleértve a guatemalai szalézi teológiai és filozófiai fakultást. 1978. december 8-án szentelték püspökké, majd 2001. január 21-én II. János Pál pápa bíborossá kinevezte.

Jelenleg a Hondurasi Püspöki Konferencia elnöke, továbbá a Tömegtájékoztató Pápai Tanácsának tagja és a Nemzetközi Karitás elnöke. A pszichológia és a szociológia területén végzett kiemelkedő jelentőségű tudományos munkásságát számos egyetem ismerte el Közép- és Dél-Amerikában, az USA-ban valamint Európában.

A kitüntetést Fodor György, a PPKE rektora adta át. A bíboros az ünnepi eseményen tartott beszédében a katolikus egyetemek mai társadalmi és politikai szerepé-

ről szólt, s egyben az ezzel kapcsolatos „hitvallását” fogalmazta meg: „Minden katolikus egyetem elsődleges feladata, hogy keresztény szellemű szolgálatával elősegítse a társadalmi igazságosság megvalósulását.” (Magyar Kurír)

Az érsek az ünnepség után meghitt beszélgetést folytatott Kukuczka Robert atyával, akit ő szentelt pappá Krakkóban 2004-ben.

Szalézi pedagógiai konferencia

Ebben az esztendőben pedagógiai konferenciánkat Nyergesújfalun a Szalézi-Irinyi Középiskolában rendeztük, mintegy 180 pedagógus, Don Bosco-barát, a szalézi pedagógia iránt fogékony résztvevő élénk érdeklődése mellett.

Idei összeövetelünk célja nemcsak az volt, hogy pedagógusaink, munkatársaink, barátaink példát kapjanak a Don Boscó-i lelkiséghez kapcsolódó pedagógiai eszközökből, hanem az is, hogy a rendszerváltás 20. évfordulója kapcsán megismerkedjenek a katolikus közoktatás elmúlt húsz évének történetével, fejlődésével.

A konferencia szervezői nem mehetek el szó nélkül a szaléziak idei évfordulója mellett, ezért az elmúlt évek hagyományát megtörve kimozdultunk a fővárosból, hogy bemutathassuk a hallgatóságnak a nyergesi középiskola megszépült épületét. Első előadónk Bajzák Erzsébet M. Eszter nővér, a KPSZTI intézetvezetője mély szakmai tudással mutatta be a katolikus közoktatás fejlődését a rendszerváltástól napjainkig és a jó gazda szavaival ecsetelte a Katolikus Pedagógiai Szervezési és Továbbképzési Intézet szerepét, feladatait a közoktatásban.

A kávészünet alkalmat szolgáltatott arra, hogy megcsodálhassuk az iskola frissen átadott új helyiségeit, majd Horváth Pál, a MTA Filozófiai Kutatóintézet tudományos munkatársa rendkívül érdekes filozófiai szemüvegen keresztül feszegette tudatunkat, hogyan érdemes hitre nevelnünk a mai kor kihívásai közepette.

A szalézi előadók közül Havasi József atya a Szent István Magyar Szalézi Tartomány elmúlt nyolc évtizedét idézte fel, majd Ábrahám Béla atya tartott képekkel illusztrált beszámolót a Szalézi-Irinyi Kö-

zépiskola 90 éves történetéről.

Az elmúlt tanév végén a rendházigazgatók, a szalézi oktatási intézmények vezetői, valamint a szalézi iskolákat felügyelő bizottság tagjai munkacsoportot hoztak létre azzal a céllal, hogy egy kiadványt állítsanak össze, amelyben megismertetik a rendalapító Bosco Szent János életének, pedagógiájának fő irányait mindazokkal, akik bármilyen mértékben részt vesznek a szalézi intézmények tanulóinak nevelésében, oktatásában. Példát mutassanak arra, hogy a Megelőző Módszer lényegét miként lehet átültetni a Szalézi Szent Ferenc Társasága nevelési-oktatási intézményeinek gyakorlatába úgy, hogy közben mindez gazdagítja az adott intézmény helyi szokásait a fenntartó szerzetesrend lelkiségének, karizmájának sajátosságaival. A füzet igyekszik felhívni a figyelmet azokra az irratlan, de közmegegyezéssel elfogadott etikai normákra, amelyek mindenkor időszerűek életünkben.

A kiadvány jelentőségét a konferencián Albert Van Hecke tartományfőnök atya méltatta, tartalmával pedig Koblenz Attila pedagógiai igazgató ismertette meg a résztvevőket, kihangsúlyozva, hogy nem egy lezárt műről van szó. A későbbiek folyamán a kiadvány megpróbál alkalmazkodni változó világunk kihívásaihoz és az intézmények gyakorlatához úgy, hogy igyekszik messzemenően figyelembe venni Don Bosco nevelői lelkiségét.

A konferencia zárószavát a rendházigazgatók és intézményvezetők hozzászólásai adták, melyek végeztével Szombathelytől Egerig, Pécestől Balassagyarmatig mindenképp búcsúzott el egymástól, hogy jövőre újra találkozunk!

Koblenz Attila

**"Ne féljete!
Nyissátok ki, sőt
tárjátok ki a kapukat
Krisztus előtt!"**

Újpesten a Clarisseumban nevelkedtem. Igazából, magam sem tudom, hogyan, de már kicsi korom óta pislákol bennem a vágy, hogy nővér legyek, attól függetlenül, hogy környezetemben nem is találkoztam nővérekkel.

Hogyan is érlelődtem ezen hivatásomban? Szép, vallásos családból származom (bátyámmal ketten vagyunk testvérek), ahol mélyülő istenkapcsolatom mellett korán találkoztam a szenvedéssel. Szüleim hosszú éveken át türelemmel viselt betegségei mindannyiunkat az egységre, az összetartásra nevelt. Megérteni egymást szavak nélkül, önfeláldozó módon segíteni talán életünk legmeghatározóbb elemei között voltak. A szenvedés – most így visszatekintve szeretetünket egész észrevétlenül, titokzatos módon új dimenziókba terelte és próbálta meg.

Majd pedig ott volt a clarisseumi élet, amelyben egyre jobban otthon éreztem magam. Megtanultuk, mit jelenet a mindennapi történetekben Isten ajándékozó keze nyomát felismerni, megtapasztaltuk az elköteleződésben rejlő örömet, és persze mindezt Don Bosco állandó jelenléte, atyai szeretete, barátsága itatta át. És bár tizenéves törekvéseim – akkor úgy éreztem – mindenhová hívnak, csak épp a gyerekekhez nem – hűha, amikor az első hit-tanórákon segédkeztem, vagy amikor „animátorkodtam”, de éppoly hamar meg

P. Vándor József születésének 100. évfordulójára

is fordult a világ, és egyre jobban élveztem. Onnantól kezdve Don Bosco mosolyát nem csak a hittanteremben lévő fehér mellszobrán láttam. Az évek elteltével a pályaválasztásom kérdéses sem volt, a legnagyobb örömmel és elkötelezettséggel mentem az ELTE Tanítóképzőjére. Fontosnak tartom még kiemelni a középiskolai éveimből a barátnőimmal alkotott kis „csapatot”, amire most talán mosolyogva gondolok vissza, de hálásan, mert biztos vagyok benne, hogy Isten akkor a mi nyelvünkön de nagyon is szólt hozzánk, terelgetve minket hivatásunk beteljesítése felé. Megosztottuk egymással hitünk élményeit, és egymástól kérdeztük: „Szerinted nekem milyen lehet a kisugárzásom?” talán valamiféle Jeanne d'Arc-os lelkiütel a tanúságtételre készen állás, bátorság volt az, ami akkor megmozdult bennünk. Mindenkit meg akartunk téríteni. Érettségihez immár szívemben Istennek kimondott igennel érkeztem. Csak épp azt nem tudtam, melyik szerzetesrendben lenne az én helyem. Elolvastam Kis Szent Teréz önéletrajzát, és elgondolkodtam, hogy hát ő a szenvedő lelkekért ajánlotta életét, hát én például kikért tudnám...? És akkor tudatosodott bennem: a gyerekekért, fiatalokért. Akkor ért meg bennem a szívem melengető hívás és a válaszbán az Istennek ajándékozottság öröme. Don Bosco mosolya, a tanítói pálya, a *da mihi animas caetera tolle*... És bár még évek teltek el belépésemig, egyrészt szüleim egészségi állapota miatt is, tanulmányaimat időközben a Sapientíán, hittanár-nevelő szakon is végeztem, és a házasság gondolata is erősen megérintett, de ezt az Istennek tett ígéremet nem tudtam volna visszavonni. 2005-ben 23 évesen beléptem a Segítő Szűz Mária Leányai közé, egy éves jelöltségemet és posztulátusomat Mogyoródon töltöttem, majd két év római noviciátus után 2009 augusztusában tettem első szerzetesi fogadalmamat, most pedig ismét a mogyoródi közösséghez tartozom.

Sok kedves idézet, mottó kísért eddig életemben mint például az „Őt kenyerem van és két halam” vagy II. János Pál pápa szavai szolgálatának kezdetéről, és nem is csoda, ezt én magam is megtapasztaltam és tapasztalom, ezért lelkesen is adom tovább: „*Ne féljete! Nyissátok ki, sőt tártjátok ki a kapukat Krisztus előtt!*” Nyissátok meg a szíveteket, életeteket, kétségeiteket, nehézségeiteket, örömeiteket és minden érzéseket az ő üdvözítő ereje előtt, engedjétek, hogy belépjen a szívetekbe! „*Ne féljete! Krisztus tudja, mi lakik az emberben, Egyedül Ő tudja!*... Igen, hagyjátok, hogy Krisztus uralkodjék fiatal léteitek fölött, szolgáljátok Őt szeretettel. Krisztust szolgálni – szabadság!

Egyházy Kata nővér FMA

Kubában és itthon, Dorogon is megemlékeztek október 29-én Vándor (Wech) József szalézi misszionárius születésének száz éves évfordulójáról, akinek a boldoggáavatási eljárása már megindult. A dorogi polgármesteri hivatal a város születő emlékére ünnepséget rendezett a Művelődési Házban. Köszöntőt mondott Soraya Elena Álvarez Núñez, a Kubai Köztársaság rendkívüli, meghatalmazott nagykövete és Van Hecke Albert magyar szalézi tartományfőnök. Vándor Józsefről P. Havasi József előző tartományfőnök tartott előadást.

A nagykövet asszony, Havasi József, Tittmann János polgármester és Van Hecke tartományfőnök az emléktáblával, amely Vándor József szülőházának falára kerül majd.

Santa Clara (Kuba): A kiállítás és az emléktábla megáldása

Vándor atya misszionáriusként szolgált Kubában, ahol az emléket nagy tisztelet övezi: kiállítás nyílt a fotóiból, emléktábla került a Carmen templom falára, elhelyezték a sírján az emlékezés virágait és egy egész délelőttöt betöltő konferenciát tartottak, melyet Horvát János kubai magyar nagykövet nyitott meg. Hamarosan egy könyvet is kiadnak Vándor József emlékére a magyar követség támogatásával.

A háromnapos ünnep keretében rendezték meg a helyi Vándor atya Emlék Kupa baseball bajnokságot is. Külön 50 perces dokumentumfilmet készített Vándor Józsefről a Vándor atya Kommunikációs Központ, mely a Carmen templom keretein belül működik. Az ünnepségeken végig jelen levő Horvát János nagykövet úr és munkatársa, Csige Gábor beszámoltak arról, hogy Santa Clarában Vándor atyának hihetetlen nimbusza van, hiszen az Egyház és az állam viszonyának valóban a legnehezebb éveiben állt helyt. Ő építette és alapította 1954-56 között a város legremekebb iskoláját, aminek országos híre volt, és ami most is iskola, csak kápolnája könyvtár, harangtornya meg elárvult, de még ma is a város egyik legmodernebb épületkomplexuma. A Carmen templom mellett álló szalézi házban zömmel olasz szaléziak laknak, akik mind ismerték Vándor Józsefet.

A Vándor atya tiszteletére Kubában tartott ünnepsorozatról a következő linken tájékozódhatnak részletesen: <http://www.elcarmen.parroquia.org/centenariovandor>

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

„Gyermekeim, ne viselkedjeteK úgy, mint a tyúkok”

Don Bosco „jóéjszakát”-jai és álmai című könyv olvasásakor találkozom ezzel a címmel, hogy „Gyermekeim, ne viselkedjeteK úgy, mint a tyúkok”. Don Bosco ez alatt azt értette, hogy az életben sok kísértésnek vagyunk kitéve, és, ha nem vértézzük fel magunkat ezekkel szemben a szabályok elfogadásával, betartásával, a nemet mondani tudás akaraterejével, akkor áldozatokká válhatunk ugyanúgy, mint a magasra repülni nem tudó tyúkok a rókának. A könyv szerkesztői Emilio Zeni és Egidio Deiana felteszik a kérdést, hogy napjainkban milyen kísértéseknek vagyunk kitéve, milyen „cseleket” vet be a törbecsaló kísértő.

A családi, munkahelyi, társadalmi problémák még a felnőttekre is krízisszerű árnyékot vetnek, még inkább a nehézségekkel, konfliktusokkal, és a csalogató csábításokkal szemben kevésbé felkészült idősebb gyermekekre, fiatalokra. A családi válsághelyzetekhez hozzájárulhatnak még az iskolai problémák, az életkori sajátosságokból fakadó biológiai, pszichológiai, a negatív társas kapcsolatokból, stb. eredő krízisek. A válságból származó tunyáság, lustaság, lehangoltság, a ki nem alakult vagy elhanyagolt kortárskapcsolatok, a befelé fordulás miatt, sokszor nem veszik észre az értékes tevékenységek, új ismeretek, baráti kapcsolatok töltekezést jelentő kikapcsolódási lehetőségeit. Könnyű menekvést ígérnek a TV, videó, számítógép „mindenhatósága”, melyek könnyen gyorsan nyújtanak szenzoros kielégülést aktív részvétel nélkül. Ez a „kikapcsolódási” mód a karácsonyi ünnepek, téli szünet idején sok gyermek, fiatal tevékenységét jellemzi. Fokozza, ha a családi minta is ezt erősíti. Ugyanúgy veszélyeztető, ha a lehangoló valóságtól a túlzott dohányzásba, a könnyű menekvést ígérő hallucinogének, alkohol fogyasztásába menekülnek, mert ezek hatására egy új „realitást” élnek át. Könnyen kialakulhat bennük a hamis kép, hogy a pszichés feszültség alkohollal, pilulával könnyen szüntethető, tehát az önfegyelem, a kudarcátírás, a másokhoz való alkalmazkodás, köteleességek teljesítése, stb. mind felesleges. Tévtutat jelent az átmeneti hamis boldogságot keltő élvezetek hajszolása a kritika nélküli partnerkapcsolatok, az élvhajhász szórakozások, amelyekben nincs felelősség csak az önösség és a testi élvezet. Ide sorolhatóak különösen a családi ünnepek idején a lakomaszerű étkezések, amikor a túlzóan bőséges finom falatokkal próbálják elfedni, a felszínes

beszélgetések közben elfojtani a hétköznapi problémákat. Ezek a helyzetek - az ünnep lényegét sem értve - a hamis összetartás, szeretet látszatát keltik, és a gyermekek, fiatalok is rátanulhatnak ezen elfedő stratégiákra, amelyek a későbbiekben újabb és újabb konfliktusokat szülhetnek mind a baráti, mind a szeretetkapcsolatok ápolásában.

Mit tehetünk mi, szalézi munkatársak? Túl azon, hogy a hit felé is vezető, megerősítő, értékközvetítő, esetleg feszültségoldó, a baráti kapcsolatok kialakulását, ápolását, az érdeklődés kialakulását, stb. segítő szabadidős tevékenységeket biztosítunk számukra, fontos, hogy mélyebb beszélgetéseket is lehetővé tevő helyzeteket teremtsünk. Beszéljessünk a negatív érzéseket teremtő problémahelyzetekről és ugyanígy a pozitív élmények hatásaként jelentkező pozitív érzésekről. Arról, hogy ezek milyen körülmények, tevékenységek között jelennek meg, mi az, amit mi tudunk nyújtani nekik a megnyugváshoz, az örömhelyzetek megéléséhez. Fontos, hogy felismerjék, saját életük felett nekik maguknak kell megőrizni az irányítást. Mi is törekedjünk arra, hogy olyan helyzeteket teremtsünk, amelyekben kipróbálhatják magukat, megélhetik erősségeiket, ha hibáznak is, elfogadjuk őket, és mindig van lehetőség a javításra, változtatásra. Így alakulhat ki bennük az a reális önértékelés, kötődés a szalézi közösséghez, amelynek egy lehetséges hatásaként, nemet tudnak mondani a csábító kihívásokra. Erre tanít minket Don Bosco megelőző pedagógiája is, amelynek szerkesztésére volt a „jóéjszakát”. „Saját tapasztalatából merítve adott tanácsokat a tanulás, és a szakmai felkészülés hónapjainak értelmes és hasznos eltöltésére”. (Zeni E., Deiana E. 2009. 9.) A „jóéjszakát”-ok mind a mai napig aktuálisak. A történetek megismerése, átgondolása, a jelenbe való átfordítása hozzásegíthet minket egy-egy nevelési helyzet átgondolásához, megoldásához. Mit vár tőlünk Don Bosco a fenti problémák megoldásához?

„Segítsetek egymásnak magasra repülni”: éljünk felelősségteljesen és fegyelmezetten!

Rózsáné Czirány Enikő szalézi munkatárs

Felhasznált irodalom:

Emilio Zeni és Egidio Deiana (szerk.) (2009): Don Bosco „jóéjszakát”-jai és álmai. Nevelési útmutató a mindennapokra a Megelőző Módszer szerint. Don Bosco Kiadó, Budapest

Gyermeksorsok

„Horváth Krisztián 11. osztályos fodrász tanuló vagyok. Az én eddigi életem talán példa lehet, hogy egy roma fiatal álmai is teljesülhetnek, csak akarni kell. Igaz, szerencsém is volt, hogy már 5 évvel ezelőtt találtam egy olyan iskolát, ahol a hátrányos helyzetű fiatalokat felkarolják és magasabb teljesítményre ösztönzik.

1991. december 30-án születtem Miskolcon. Az életem tragédiával kezdődött, mert az ikertestvérem meghalt.

Lyukóbányán laktam a szüleimmel és Józsi bátyámmal, mikor az egyik nap, 3 éves voltam ekkor, elvittek az óvodába, és többé már nem jöttem értem. A rendőrök este 10-kor bevitték Miskolcra a Károlyi utcában lévő intézetbe. Másnap Diósgyőrbe egy lakásotthonban kerültem. Később megtudtam, hogy édesapám Budapesten élt, póke-rezett, csalással nyert és ebből éltünk. Anyám elment, nem tudom hová. Az intézetben tájékoztattak, hogy leütéses rablásért börtönbe került. 3 éves koromban láttam a szüleimet utoljára. Soha nem kerestek. Apám megnősült, és állítólag 10 mostoha testvérem van. 9 éves koromba Ózdra kerültem nevelőszülőkhöz, akik sokat vertek. 13 éves koromban visszakerültem Miskolcra a Károlyi utcában lévő intézetbe. Innen kerültem Marika nénihez, akinél jelenleg is vagyok. Ő mindig 8-9 fiút nevel, akik közül 4-5 fiú mindig a Don Bosco iskolában tanul. Így kerültem Kazincbarcikkára.

A kollégium a második otthonom lett. Sok hasonló sorsú fiú van itt, akik szintén nevelőszülőknél élnek. A két Bodi testvért bátyámként szeretem. Józsi bátyám 3 éve egyszer meglátogatott, azóta nem láttam. Az iskolában a tanároktól minden segítséget megkapok a szakma elsajátításához. Az iskolai kiránduláskor mindig részt veszek. Állami gondozott gyerekekkel már többször nyaraltam a Balatonon.

A kollégium focicsapatával már sok helyen voltam, utoljára Olaszországban. Az a pár nap, amit ott töltöttünk életem legszebb élménye volt.

Voltam már Péli-földszentkeresztien lelki gyakorlaton, és ministrálni is szoktam. Hálás vagyok Istennek, mert tudom, hogy Ő segít, meg Simon atya, Zoltán atya, Géza testvér és a szaléziak.

December 31-én 18 éves leszek. Megkapom az árvasági segélyt, így kis anyagi biztonságom lesz. Távlati terveim között szerepel az érettségi, a családalapítás. Boldog gyermekként akarok majd biztosítani a gyermekeimnek, nem olyant mint nekem volt. Kitartás a tanulásban, sportban, munkában. Hinni Istenben és jó keresztény lenni, akkor minden sikerül. Ezt üzenem minden fiatalnak!”

Szuromi Béláné

Építjük a szalézi lelkeséget Szalézi munkatársak találkozója

Mintegy 35 szalézi munkatárs és érdeklődő, valamint három delegátus vett részt a novemberi találkozón, ahol a vidám, kötetlen hangulatú együttlét mellett komoly témákról is szó esett. Lelkigyakorlatok, találkozók kínálnak alkalmat arra, hogy találkozzunk, ismerkedjünk, megerősítsük munkatársi hivatásunkat és építsük a szalézi lelkeséget. Szalézi Családunk tagjai és a Szalézi Munkatársak Egyesülete nyitott és vár minden szalézi munkatársat, érdeklődőt!

Az idei pedagógiai konferenciáról Nyergesújfalúról november 13-án Péli-földszentkeresztre vitt az utunk a tartományi munkatársi találkozóra, melyre péntek estétől vasárnap délig került sor.

Sajnos nem minden csoport tudott jelen lenni, de így is szép számmal gyűltünk össze. Jó érzés, hogy sokan régi ismerősként üdvözljük egymást, és ha nincs is napi kapcsolatunk, tudunk egymás örömről, bánatáról kezdünk közösséggé válni.

A szentmise és a finom forralt boros vacsora után az albertfalvi csoport ismerkedési estét szervezett Czigány Enikő vezetésével. A bemutatkozást úgy kezdtük, hogy miután elmondtuk a velünk párban osztottnak, amit magunkról fontosnak ítéltünk, és meghallgattuk a másikat, egymást mutattuk be a többieknek. Majd háromfős csoportokat alkottunk lehetőleg úgy, hogy ne az egy helyről jövők legyenek együtt, és tíz perc alatt kitaláltunk egy Péli-földszentkeresztet népszerűsítő reklámot. Nagyon ötletes és változatos eredmények születtek, és a feladat végrehajtása kapcsán ismét jobban megismerhettük egymást. A jóéjszakát keretében megemlékeztünk ősszel elhunyt munkatársunkról, Labundy Gáborról.

A szombat reggeli dicséretet a kazincbarcikai csoport vezette, a délelőtt a csoport

tok munkájának bemutatásáról, az esetlegesen létező gondok megbeszéléséről, a jövőbeli tervekről, illetve egymás még alaposabb megismeréséről szólt. Csoportbeszélgetésre is nyílt alkalom, ez mindig sikeres és időigényes. Mindannyian meg tapasztaltuk, hogy nagyon hasonló gondokkal küzdünk az ország minden részén: idősödő tagság, fiatal munkatársak hiánya, animátor képzés igénye.

Mint ismeretes, 2009. február 21-én tar-

totta a Munkatársak Tartományi Tanácsa közgyűlését, ahol az egyesület szervezeti és működési szabályzatának kidolgozására is ígéretet tett az elnökség. Most itt Péli-földszentkereszten Ónodi Gábor a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének elnöke beszámolót tartott az elkészült szervezeti és működési szabályzatról. Ezúton szeretném megköszönni Ónodi Gábor lelkiismeretes, áldozatos munkáját, mellyel életre hívta az egyesületet. Mostantól kezdve a helyi csoportokon múlik az egyesület eredményessége (pályázatok, együttműködés). Élünk a lehetőségekkel!!

A mogyoródi csoport vidám, minden résztvevőt megnevetető esti programját és a meghitt jóéjszakát nagy örömmel fogadtuk.

Vasárnap a pécsi csoport reggeli imádságával kezdtük a napot, majd Béla atya gondolati útravalóval látta el a megjelenőket. A találkozón végén először lelki- majd testi táplálékot vettünk magunkhoz és elindultuk a tartomány különböző pontjaiba, hogy elvigyük Don Bosco lelkeségét és újult erővel folytassuk a Don Boscó-i alapokon megkezdett építkezést.

Aggházy Judik Eszter
és Benczurné Quirico Monika
Albertfalvi Munkatársi Csoport

Hírek a szalézi világból

Olaszország

Don Chávez Torino díszpolgára

November 16-án a torinói városi tanács egyhangúlag elfogadta az indítványt, hogy don Pascual Chávez szalézi renfőnöknek a város díszpolgára címet adományozzák. A jóváhagyási dokumentum kifejtette, hogy a Szalézi Család mindig is együttműködött a torinói helyi hatóságokkal a fiatalok javát keresve, az iskolákkal, oratóriumokkal pedig segítettek megelőzni a fiatalkori bűnözést. A díszpolgári cím odaítélése kapcsolódik a Szalézi Társaság megalapításának 150. évfordulójához. Torino városa a szaléziaknak köszönhetően ismert lett valamennyi kontinensen. A díszpolgári címet a renfőnök december 18-án, az alapítás 150. évfordulójának napján veszi majd át a torinói városházán. (ANS – Torino)

USA

Kansas City - Don Bosco Ünnepi Barátai program - Képzeld el, hogy egy három gyermekes, egyedülálló anya vagy, aki a megélhetéssel küzd, és reménykedik, hogy képes lesz arra, hogy egy emlékeztető karácsonyt varázsoljon gyermekei számára. Képzeld el, hogy egy nyugdíjas vagy, egyedül élsz, a családod nincs a közelben. A kis jövedelmedből éppen csak hogy meg tudsz élni, de szeretnéd érezni az otthon melegét az ünnepekre. Képzeld el, hogy egy apa vagy, aki megpróbálja összeszedni magát, miután elvesztette a munkáját, és nincs félretett tartaléka az ünnepekre a családja számára.

A Don Bosco Ünnepi Barátai program mozgósítja az adományozókat szerte a városban, akik keresik a módját, hogy törlesszenek valamit az ünnepek alatt azzal, hogy megajándékoznak egy rászoruló családot. Jelentkeznek az Ünnepi Barátok program szervezőihez, akik tudják, hol van valós igény a segítségre. Az adományozók ezután kiválaszthatnak egy családot, amelyet „örökbe fogadnak”, és az ajándékokat vagy egyenesen nekik, vagy a Don Bosco program szervezőihez juttatják el. A bonyolítás költségeire és a családsegítő központ működésére családtagonként 20\$ adományt fogadnak el. A program októberben kezdődik és december végéig tart. (www.donbosco.org)

Belgium

Szeptember 27-én nyitott kapukkal várták az észak-belgiumi tartomány (BEN) szalézi házaiban mindazokat, akik meg akarták látogatni őket. Az volt a céljuk, hogy ismertté tegyék a Szalézi Társaságot, bemutassák a jelenlegi és jövőbeli projekteket, és az életet egy szalézi rendházon belül. Minden vezetett látogatás végén időt szenteltek egy rövid közös imára is. Ez a vállalkozás nagy sikert aratott, néhány ház több mint 150 látogatót fogadott. (ANS)

Ausztria

Gyermek-áldás - November 20-án, a gyermekek jogainak világnapján Innsbruckban a Don Bosco Nővérek meghívták a gyermekeket, szülőket, tanárokat és óvónőket, iskolákat és óvodai csoportokat egy csillagfényes zárandoklatra a Szent Jakab székesegyházba. Idén Don Bosco szentté avatásának 75. évfordulóját ünnepeljük, aki kiemelten harcolt a gyermekek jogaiért. Az ünnep nagyszabású akadályversennyel kezdődött a dómban és a dóm körül, majd igeliturgiával folytatódott, amelynek keretében Manfred Scheuer püspök megáldotta a gyerekeket. (www.donbosco.at)

Felső-Bajorország

Mi lesz veled, Benediktbeuern? Európa egyik legszebb kolostora válaszút előtt áll. A nagymúltú rendház, melyben nemzetközileg elismert oktatás és képzés is folyik, veszélyben van. A szalézi szerzetesek száma lecsökkent, a kolostor működéséhez az elkövetkező tíz évben mintegy tízmillió euróra volna szükség, és ezt a terhet maguk már nem bírják el. Ezért a

híres kolostor megsegítésére egy egyesület alakult, és felhívást közöltek a médiában, hogy minél többen támogassák a kolostor megőrzését és segítsék a szaléziak itt folytatott ifjúsági munkáját. Az egyesület elnöke Alfons Siefert, a Burda Konzern gazdasági igazgatója hangsúlyozta, hogy az egyesület célja, hogy mozgósítsa a lakosságot és megnyerje őket az ügy számára. - A kolostor egy gyöngyszem, és amit a szaléziak itt kifejlesztettek, arra nagy szükség van a mai társadalomban. Meg kell tanítani a fiatalokat az értékekre, tovább kell adni a hitet. Az, ami Benediktbeuernben van, nincs sehol máshol Európában. Egy megszűrt sugárzó szellemi központja ez a vallási oktatásnak, a tudománynak, a környezetvédelemnek és a kultúrának. A legszükségesebb munkálatok első lépésben a kápolna és kolostor tatarozása és az ifjúsági szállás tűzvédelmi berendezésének felújítása. (www.zenit.org)

Lengyelország

Tanműhelyt nyitott a FIAT - A szaléziak és a FIAT együttműködésének legújabb eredményeként Oswiecimben a Szalézi Szakközépiskolában megnyitották az új Tech Pro² műhelyt, amelyet a Fiat a legmodernebb gépekkel és a tananyag gyakorlati feladatainak elvégzéséhez szükséges eszközökkel szerelt fel. Az együttműködés kiterjed a személyzet képzésére és a diákok üzemi gyakorlatára is a Fiat lengyelországi üzemében. Ezzel az együttműködéssel lehetővé vált egy olyan program kidolgozása, amely elősegíti, hogy a diákok megismerjék a legújabb technológiákat és magasan képzett szakemberekké váljanak. (ANS - Krakkó)

A bajor Benediktbeuern bencés kolostorában nemzetközileg elismert képzés folyik a szaléziak vezetésével.

Hírek a magyar tartományból

Kazincbarcika

P. Klement Vaclav SDB látogatása -

Október 1-én iskolánkba és rendházunkba látogatott a missziók egyetemes tanácsosa. Csupán egy napot töltött velünk, de így is gazdagította és erősítette mindazokat, akik találkoztak vele.

A délelőtti folyamán először a nyomdagépet áldotta meg, amellyel igazi misszió kifejtése a célunk. Rövid biztatásában kiemelte, hogy Don Bosco – Szalézi Szent Ferenc példáján felbátorodva – mily nagy hatást gyakorolt kora vallási irodalmára. Ha mai világunkban már sokan nem is olvasnak, attól a nyomtatott betű és a könyv megőrizte üzenethordozó elsőbbségét, amellyel ma is élnünk kell.

A diákok rövid folklór műsorát követően don Klement az iskola tornatermében találkozott minden szalézival, tanárral és alkalmazottal. Áltata is megbizonyosodtunk arról, hogy számunkra a hátrányos helyzetű, roma származású gyerekek a VIP közösség, akik valóban kivételes odafigyelésre, szeretetre jogosultak részünkről. Kell, hogy nekik mi legyünk a „senki más”.

Elutazása előtt a kollégiumba is ellátogatott a főelőjáró atya, ahol szintén egy kedves műsor fogadta, egyéni énekekkel és roma táncsal. Külön kedveskedésképpen egy aranyos ajándékot is kapott minden vezető, amit kollégista lányaink készítek erre az alkalomra.

Hála Istennek, ezen a napon is meríthetünk Don Bosco lelkiségéből, amelyet

most Klement Vaclav atya közvetített számunkra. Köszönjük!

Barangolásaink - Számtalanszor megtapasztalhatjuk fiataljaink körében, hogy egy kirándulásnak milyen sok formáló ereje, jellemekre gyakorolt hatása lehet. Erre Kazincbarcikán is igyekszünk odafigyelni, mert a diákok megnyílása által közelebb kerülhetünk életútjukhoz és szívükhöz.

2009/2010-es tanévünk első iskolai kirándulását októberben szerveztük. A 41 tanuló három kísérővel ellátogatott Mátraverebély-Szentkútra. Ott, a ferences Tihamér atya üdvözlő szavai után imádkoztunk a templomban, és kortyolgattunk a kút vizéből. Ezt követően Egerbe látogatunk el, ahol a vár ősi hangulatát elevenítettük fel. Sokan újra élték az „Egri csillagok” történetét a viaszból készült hősök segítségével. (Néhányan a kiszáradt kútba is lelkesen belevetették magukat, bár kijönni csak segítséggel tudtak.)

Október 21-24 között pedig – Simon atya jóvoltából – néhány kollégiumi nevelő, a szalézi közösség tagjai, valamint iskolánk focistái elutazhattak Caorle-be. Ott szalézi intézeteket tekintettünk meg pl. Velencében, és a rosszabb idő ellenére helyet kapott egy helybeli edzés megtekintése, valamint egy meccs lebonyolítása. Mindenki remekül érezte magát, hiszen az ottani hívek valóban kitettek magukért. Hálatelt szívvel gondolunk rájuk, mert mindent elkövettek, hogy a ked-

vünkben járjanak.

November 5-én egy nagy busznyi gyerekekkel a jósvafői bejáraton keresztül a híres világörökségünket, a cseppkőbarlangot tekintettük meg. Lenyűgöző volt a 200 millió éves csoda, amelyből még mi is ilyen gazdagon részesülhettünk. Bizony néha a szánk is tátva maradt a természet alkotásainak láttán. Visszafelé – ha rövid időre is – de a szalonnai Árpád-kori templomot néztük meg. A rossz idő ellenére kedvünk derűtségét semmi nem rontotta el. Szépek voltak ezek a kirándulások; és talán nem csak a magam nevében mondhatom: várjuk a folytatást!

P. Márkus Zoltán SDB

Ki Mit Tud - Október 17-én rendezték meg a városunkban az Ifjúsági Ki-Mit-Tud döntőjét. 24 produkcióban közel száz versenyző mutathatta meg magát az Egressy színház termében. Mi is szépen szerepeltünk. Lipták Norberttel gitáros énekes produkciót mutattunk be, ami második lett, folklór együttesünk pedig negyedik. Mindkét csapat tovább jutott a megyei döntőbe. Örülünk a sikereknek!

Egri Balázs

Nyergesújfalu

Szalézi Őszi „Gesztenye” Napközi

Oratórium - Szeptember elején Ábrahám Béla atya egy érdekes kérdést tett fel nekünk, nyergesújfalui animátoroknak: lenne-e kedvünk és energiánk megszervezni és lebonyolítani egy napközi oratóriumi

Don Klement Vaclav, a missziók egyetemes tanácsosa október 1-én meglátogatta a kazincbarcikai Don Bosco Iskolát és a rendházat.

Az őszi szünetben Gesztenye-Napközöt szerveztek Nyergesújfalun.

tábort az őszi szünetben? Először kicsit idéten arccal reagáltunk erre a hirtelen kérdésre, de ahogy tovább magyarázta, egyre több animátortársam szeme csillant fel, hiszen még erősen bennünk éltek a nyári tábor élményei. Béla atya egy újabb alkalmat kínált arra, hogy ismét önfeledt napokat élhessünk át a már jól megismert arcokkal, és nem utolsó sorban, hogy a gyerekek is találkozhassanak egymással: szórakozhassanak, lazíthassanak egyet az iskolai szünetben. Így hát mit is mondhatunk volna? Vállaltuk a megmérettetést. Ebben is maradtunk akkor, szeptemberben. Aztán, ahogy közeledett az október és az őszi szünet, egyre sürgetőbbé vált a szervezés. Egy-két héttel a tábor előtt a fejünkhöz kaptunk, és gőzerővel nekiálltunk. Nem nagyon hirdettük, csak azoknak küldtünk meghívót, akik részt vettek a nyári táborban. Rajtuk kívül csak az iskola tanulóit hívtuk meg. Másnak, más-hol azonban egyáltalán nem hirdettük, így aztán nem is csodálkozhattunk, hogy a tábor kezdetéig csak mintegy 30 gyermek jelzett vissza. Ennek ellenére a tábort elkezdtük, jórészt új, még a „szárnyait bontogató” animátorokkal. Nekik ez megfelelő alkalom volt a „bemelegítésre”. A tábor teljes ideje alatt velünk volt Jakab és Rajesh szerzetesnövendékek, valamint Csány Vili Óbudáról és Egri Balázs Kazincbarcikáról.

Első nap furcsa dolgot vettünk észre: több animátor volt jelen, mint gyermek! A programok lebonyolításában ez azonban egyáltalán nem jelentett problémát. Még Tafferner Ingrid tanárnőnek is nagy sikere volt, aki német táncokra tanította a többnyire fiúkból álló csapatot. A tábor témájának a mindenki által jól ismert Tarzant választottuk, a rajzfilmet is megnéztük. Természetesen a gyerekeknek rendkívül színes és változatos programokat állítottunk össze: voltak kézműves foglalkozá-

sok, színjátszó csoport, vegyészkedés az iskola új laborjában, informatikai foglalkozás, és egy nagy, közös játék is, melyben izgalmas feladatokkal egybekötve fedezhették fel a „dzsungelt”. Az animátortársaink egy teljesen új bansot is összeállítottak a Tarzan-boy című zenére, amit nem csak a kicsik, hanem mi is nagyon élveztünk. Az, hogy végül ilyen kevesen jelentkeztek, még talán a hasznunkra is vált: új társaink is tapasztalatokat szerezhetek és belekóstolhattak a tábori tevékenységekbe. Annak ellenére, hogy a gyerekek kevesen voltak, egy élménydús és – én úgy érzem – sikeres tábort zárhattunk, amelyet a gyerekek is legalább annyira élveztek, mint mi magunk. *Gyarmati Dávid*

Nyílt nap - átlagon felüli érdeklődéssel -

Az idei tanév első nyílt napja november 11-én zajlott a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskolában. A korábbi évekhez képest megkétszereződött az érdeklődők száma, közel kétszázan éltek a lehetőséggel, hogy bepillantsanak az iskola hétköznapjaiba. A diákokat és szülőket Lux Ambrus igazgató köszöntő szavai után P. Ábrahám Béla SDB nevelési igazgató-helyettes tájékoztatta az intézményben folyó oktatásról és nevelésről, majd maguk is beülhettek a tanórákra, képet kapva az itt folyó oktatás stílusáról és körülményeiről. A nyílt nap az iskola keretein belül működő oratórium bemutatásával zárult. *Lengyel Erzsébet*

Balassagyarmat

Temetőlátogatás - Mindenszentek ünnepét követő pénteken, november 6-án délután a gyerekek Pali, Domonkos és az animátorok vezetésével, Don Bosco példáját követve, ellátogathattak a temetőbe. Itt egy-egy gyertyát gyújtottunk az elhunyt szalézi atyák és nővérek, illetve más papok sírjánál, akik meghatározó szerepet tölthettek be a város életében. Az oratóriumba visszatérve a hagyományokat kicsit átalakítva nem gesztenyével, hanem meleg dióval és „szalézi teával” vártuk az esőtől átázott és megfáradt gyerekeket.

Kepes Anita

Kollégiumi történések - Augusztus utolsó napján étellel telt meg kollégiumunk: közel 70 „szalézis diák” várta a találkozást társaival, kollégiumi nevelőtanáraival a 2009/2010-es tanév megnyitásakor.

A szeptemberi napfény gyakran csalogatta ki a fiúkat és lányokat az Oratórium sportpályáira, kollégistáink azonban szomorúan tapasztalták, hogy a szilenciumok száma ettől függetlenül nem csökken. A kötelező foglalkozásaink mellett megszerveztük a tanulást segítő és szabadidős

foglalkozásainkat is.

Október hónapban „gólyáink” lázasan készülődtek az elsősök vidám avatójára, amelynek időpontja ezúttal is végig titokban maradt éppúgy, mint az új diákokra váró feladatok. A Don Boscó-i vidámság erre a napra eleve elrendelt volt. Közösségünk előzetes összekovácsolását segítette e program mellett a minden évben megrendezésre kerülő Madách focikupa, melyen focistáink mellett csapatunk népes szurkolótábora is kitett magáért.

Kollégista diákjaink ünnepélyes avatására ezúttal is Árpád-házi Szent Erzsébet napján kerül sor. A szentmisét követően a Szent Erzsébetről szóló színdarab ad útravalót növendékeinknek. Új diákjaink ekkor válnak kollégiumunk „teljes jogú polgáraivá”, melyre és természetesen az itt – Don Bosco szellemében – meghatározott életviteli normákra névre szóló ígéretlap, és apró ajándékok emlékeztetik őket.

Megható, családi szokás a kollégiumban az adventi gyertyagyújtás. A négy vasárnap helyett – miután a kollégisták akkor nincsenek együtt – a négy csütörtökön dalok, versek, evangéliumi részletek elhangzása után gyullad fel egy-egy újabb gyertya.

Karkusz Rita

Szombathely

Temetőlátogatás és gesztenyesütés - A Bosco Szent János által teremtett hagyomány előtt tisztelegve idén is megtartottuk a temetőlátogatást és az azt követő gesztenyesütést a Szent Kvirin (szalézi) Plébánián 2009. október 31-én. Kora délután gyülekeztünk az oratóriumban, mielőtt Marika néni és Kati néni serényen sütötték-töltötték a meglepetésnek szánt palacsintákat. Oláh Győző megköszönte az áldozatos munkát, majd Kirner Gábor olvasott fel egy részt a „Napról napra Don Boscóval” című könyvből. Meghallgattuk, hogy rendalapítónk hogyan csalogatta ki fiataljait a temetőbe, miként vendégelte meg őket sült gesztenyével. Majd mi is útra keltünk, és a Jáki úti temetőben meglátogattuk szeretteinket, halottainkat. Mindenhol rövid imával, gyertyagyújtással tisztelegtünk. Ellátogattunk a hősök emlékművéhez is, ahol Csány Péter atya beszélt a háborúkról, a jeltelen sírokban nyugvó névtelen áldozatokról. Utunkat templomunk kriptájában zártuk. Fejet hajtottunk Brenner János fiatalon meggyilkolt pap és Ádám László atya nyughelyénél. Az itt nyugvó szalézi rendtársak életének vidám pillanatairól Andrásfalvy János atya mesélt.

Távollétünkben a szorgos munkatársak: Ági néni, Marika néni, Edit néni és Kati néni készítették az ízletes, jó illatú sült gesztenyét és a forró teát. Jól esett a fáradt, átfagyott csapatnak a gőzölgő étel és

ital. Sőt, a vasárnapi szentmise résztvevőit is vendégül láttuk frissen sült gesztenyével.

Brunászkai Sándor

Utcát neveznek el Ádám Lászlóról - Új utcanevekkel gazdagodott Szombathely. Hende Csaba országgyűlési képviselő (Fidesz) a Jégpice és az Erdei iskola út közötti területen levő Lánchegy utca névcseréjét kérte. Javaslatára az utca Ádám László nevét kapta. Ezzel is tisztelegnek a szombathelyiek az egykori szalézi szerzetes emléke előtt.

(Savaria Fórum)

Újpest-Megyer

Az Újpest-Megyer-i szalézi munkatársak két, különösen jól sikerült programot is szerveztek az őszi folyamán.

Szeptember 26-án kürtöskalács-sütésre gyűltek össze Verőcén a leendő munkatársakkal, ministránsokkal és olyan fiatalokkal, akiket a pedagógus munkatársak tanulmányaikban segítenek. A legnagyobb próbatétel az volt, hogy a fotós a közös munkával készített kalácsokat lencsevégre kapja, mielőtt elfogyának. Korosztály: 8-80 év.

Október 3-án és 4-én a festői szépségű Balaton-felvidék apró falvait, romtemplomait látogattuk meg nem kis feltűnést keltve az utakon a gyönyörűen felújított Ikarus-veteránbuszunkkal. A ragyogó napsütésben a bátrabbak meg is fűrdtek Szigligetnél a Balaton 20 fokalos vizében. Mindnyájunk nagy öröme vasárnap Vendrey Gábor atya is csatlakozott a csoporthoz, hiszen még megyeri plébánosként ő javasolta ezt a kirándulást. Jövőre megismételjük!

Belákné Széles Irén

Hagyományos gesztenyesütés Szombathelyen.

Újpest-Megyerről Verőcére szerveztek kirándulást a szalézi munkatársak.

Előttünk jártak

P. Dr. Mészáros Lajos SDB 1902-1975

Az idén emlékezünk meg nyerges-újfalui iskolánk 90 éves évfordulójáról. Az iskola az elmúlt hónapban méltóképpen megemlékezett az alapításról és az elmúlt 90 év szép és keserves esztendeiről. Nem emlékezhetünk meg az iskoláról, ha megfigyeljük egyik nagy igazgatójáról, Dr. Mészáros Lajos szalézi atyáról. Élete és szalézi munkássága szorosan kapcsolódik a nyerges-újfalui szalézi iskolához.

gével. A fúvószenekar megszervezésével vídammá tette a falu és az intézet hangulatát.

1936-tól okleveles tanárként folytatta oktató-nevelői munkáját. Példás pontossággal tartotta meg óráit. Nemcsak tanított, hanem nevelt is. Csak a Jóisten a tudója, hány hivatás csíráját keltette az őt hallgató ifjak lelkében.

A II. világháború nehéz napjai után kemény fizikai munkával vette ki a részét az újjáépítésben. A háború kegyetlen pusztítást vitt végbe az épületben. Sajnos mire rendbe hozatta az iskolát, addigra 1948-ban államosították. 1950-ben a szerzetesrendek feloszlásakor több rendtársával együtt Máriapócsra internálták. Azonban a szomorú események után újra a katedrán találjuk. Esztergomban, a Ferences Gimnázium igazgató-helyettese lett. Nyugdíjazásáig – 12 éven keresztül tanított itt és sugározta Don Bosco derűs életfelfogását. Növendégeit Krisztus szemével nézte, azok pedig valósággal csüngtek rajta. Szerette, becsülte őt mindenki.

Mészáros Lajos szalézi atya 1902. május 24-én Muzslán (ma Szlovákia) született. Hivatásának útjára akkor lépett amikor mélyen hívő édesanyja Péliföld-szentkeresztre vitte és ott megismerte az első magyar szalézi intézet életét. A növendékek éneke és zenéje magával ragadta. Lelkében felébredt a vágy. „De szép lenne, ha én is közöttük énekelhetnék”-mondogatta. Óhaja már a következő évben teljesült, amikor már Őt is a szentkereszti növendékek között köszönthetjük az énekkar lelkes tagjaként. 1914 szeptember 11-én elsős gimnazistaként köszöntik az intézetben. Már ezekben az években megmutatkozott a tudományok és a zene iránti érdeklődése.

Lelkesen szeretné követni Don Boscót, ezért 1918 augusztus 1-én bevonult a novíciátusba, melyet Wernseeben (Szlovénia) kezdett meg és Péliföld-szentkereszten fejezett be. Kispapként Nyergesújfalun működött, mint nevelő és az intézet, ahol katedrára állt meghatározója lett életének, hiszen teológiai és egyetemi tanulmányait leszámítva itt dolgozott. 1940-48 között az igazgatói posztot is betöltötte.

Elöljárói nemcsak kiváló pedagógusi képességeit fedezték fel, hanem zenei tehetségét is. Irányításával gyakran csendültek fel Istent és a Szűzanyát dicsőítő énekek az általa vezetett gyermekkorosok segítség-

kal munkával vette ki a részét az újjáépítésben. A háború kegyetlen pusztítást vitt végbe az épületben. Sajnos mire rendbe hozatta az iskolát, addigra 1948-ban államosították. 1950-ben a szerzetesrendek feloszlásakor több rendtársával együtt Máriapócsra internálták. Azonban a szomorú események után újra a katedrán találjuk. Esztergomban, a Ferences Gimnázium igazgató-helyettese lett. Nyugdíjazásáig – 12 éven keresztül tanított itt és sugározta Don Bosco derűs életfelfogását. Növendégeit Krisztus szemével nézte, azok pedig valósággal csüngtek rajta. Szerette, becsülte őt mindenki.

Életének utolsó szakaszát Budapesten töltötte. Három rendtársával együtt lakott, kedvelte a társaságot, ahol szívesen idézte vissza a régmúlt időket. Legnagyobb keresztye az volt, hogy látása rohamosan romlott így már olvasni sem tudott. Mivel kotta után zongorázott, sajnos hamarosan azt is abba kellett hagynia. 1975 karácsonyát még rendtársaival töltötte, az ünnep másnapján azonban rosszul lett, kórházba került, majd december 30-án meghalt. Ebből a rövid ismertetőből is kitűnik, hogy milyen kiváló embert és szalézit tisztelhetünk Lajos atyában. Élete és munkássága jelentős részét a nyerges-újfalui iskolának szentelte. Ezért, amikor intézményünk a 90 éves fennállását ünnepli, hálával rójuk le tiszteletünket neki is.

P. Havasi József SDB

Mosolygó Don Bosco Cegléden

P. Havasi József SDB avatta fel és áldotta meg október 12-én Don Bosco mellszobrát a ceglédi Magyarok Nagyszonyja kápolna kertjében. A kápolnát Zsedély Gyula szalézi atya álmodta meg a kommunista rezsim ellenhatásai közepette és lelkes bizalommal és kitartó bátorsággal építette fel. 2002-ben bekövetkezett halálával sem szűnt meg a lelkesedés a szalézi gondolat iránt ebben a kicsi közösségben. Ez a lelkesedés és szeretet Don Bosco felé látható alakot öltött most a kápolna udvarán felállított szoborban. Havasi atya prédikációjában az ifjúság elé állított példa értékű szerepekről beszélt, melyek egyre sürgősebbé válnak a mai Magyarországon uralkodó poszt-kommunista és kapitalista irányzatok között. Don Bosco óriási hitét olyan nélkülözhetetlen elemként állította a hívők elé, ami segített neki abban, hogy Torino ifjúságának örömteli reményt adjon. Don Bosco vidám és szent jelenléte most üdvözl minden arra járó, aki meglátogatja ezt a kedves helyet.

S. Misquitta Claudius SDB

Don Bosco mellszobrát Diósi Pál és fia, Árpád épületszobrászok készítették.

Tudja az Egyház, hogy Isten fia nem azért jött, hogy kiszolgálja, hanem hogy mindenkinek szolgálja legyen. Nem neki van szüksége imádásunkra és hódolatunkra, hanem nekünk van szükségünk, hogy Betlehem titokzatos éjjelének csendjében leboruljunk előtte. Mert a barlangban uralkodó csendben vehetjük csak észre azt a fényt, mely a jászolból árad. (Brenner János, 1954. 12. 25.)

Olvastam valahol...

Wass Albert Magyar karácsony az égben

Aki meg nem tudott róla, ám tudja meg: hogy amikor lent a földön megszólalnak a karácsonyesti harangok, odafönt a Mennyeeknek Országában a legeslegfiatalabb angyalka megráz egy fényes aranycsengőt. Erre a jelre a mennyei palota nagy szárnyas kapui maguktól megnyílnak s a mennyország összes népe illő sorban betódul a hatalmas kupolaterembe, ahol várja már őket Jézus Király karácsonyfája. Mikor mindenki együtt van már, akkor az Úr Jézus megadja a jelt s a kiválasztott szentek sorjában meggyújtják a mennyezetig érő karácsonyfán az emlékezés gyertyáit.

Nagy tiszteltetés ám a gyertyagyújtók sorába kerülni s fontos hivatal. Mert ezen múlik, hogy kikről emlékezik meg a mennyország népe azon a karácsonyon. Mikor aztán a gyertyák már mind égnek, akkor az Úr Jézus intésére sorra járulnak az ég lakói a karácsonyfához s ki-ki ráaggatja a maga imádságát. Ezeket az imádságokat aztán az Úr Jézus megáldja s szorgos angyalok nyomban aláindulnak velök a földre, hogy szétosszák azok között, akiknek szólnak. Ezek a soha sem hiábavaló, de mindig beteljesülő imádságok a mennyek lakóinak ajándékai a földi emberek számára. Így ünnepelnek odafönt karácsonyt azok, akik közülünk eltávoztak, tudja azt mindenki.

De ebben az esztendőben szokatlan dolog történt odafönt az égben. Már egy héttel karácsony előtt hívívő angyalok járták sorra a mennyország lakóit s tudattak velök, hogy Jézus Úr parancsára ebben az évben magyar karácsony lesz odafönt.

Ilyesmi még nem történt amióta világ a világ, hogy egyetlen nép javára tartsák az ünnepet s méghozzá egy olyan kicsike, maroknyi nemzetet tiszteljenek meg ezzel, mint a magyar. De Jézus Úr így látta illőnek s helyesnek, s így is történt.

Mikor aztán megszólaltak odalent a földön ma este a karácsonyi harangok, egy szeplős arcú, vézna kis angyalka, aki még egészen új volt odafönt, rendelkezés szerint kezébe vette a fényes aranycsengőt, hogy megadja vele a jelt. Azonban olyan ijedt és elfogódott volt szegényke a nagy megtiszteltetés-től, hogy nyomban el is ejtette a csengőt, amiből aztán egy kis bonyodalom származott. Padlót érve a csengő ugyanis élesen felcsengett egyszer, amitől a szárnyas kapuk nyomban nyílani is kezdtek. Mivel azonban a csengő nyomban el is hallgatott, a kapuk is abbahagytak a nyílást és a kint várakozók számára csupán egy szűk kis rést hagytak, melyen keresztül csak a soványabbja tudott beférni, a kövérebbje nem. Az újdonsült kis angyalka pedig úgy megszeppent a maga ügyetlenségétől, hogy szegényében nyomban elszaladt s elrejtőzött a karácsonyfa

lehajló ágai alá.

Az Úr Jézus, látva a bonyodalmat, maga vette föl a csengőt s megrázta jó erősen, amitől nyomban szélesre tárultak a kapuk s a nép betódulhatott az égi kupolaterembe. Jézus parancsára széles kört hagytak szabaddon a karácsonyfa körül az égi magyarok számára, akik utolsónak vonultak be, ünnepélyes elfogódottsággal, hogy elfoglalják a megtisztelő helyet. Mikor aztán mindenki együtt volt, az Úr Jézus megadta a jelt: gyűljanak hát ki az emlékezésnek lángjai a magyar karácsonyfán!

Elsőnek ősz István király lépett a fához s néma méltósággal gyújtotta rajta az első gyertyát. Sorra követték az Árpád-ház tagjai, Hunyadiak, Zrínyiek, Rakócziak s a többiek mind, hosszú, hosszú sorban. "Pro libertate," suttogta a Nagyságos Fejedelem s Petőfi Sándor keze reszketett, amikor kinyúlt a márciusi ifjak emlékének gyertyája felé. S rendre kigyúlt az egész magyar történelem s ott ragyogott pazar fényben a mennyei palota közepén, egész világ csodálatára. S mikor már minden gyertya égett a karácsonyfán, előlépett öreg Csikay Gyuri, esett vállú hajdani kolozsvári cigányprimás, állához emelte kopott hegedűjét s felsírt a húrokon a magyar "Mennyből az angyal. ..." De olyan szépen, olyan szívfejtően, hogy még az Úr Jézusnak is megkönnyesedett tőle a szeme, s ártatlan kicsi angyalkák a háttérben csupa gyönggyel sírták tele a padlót.

Majd az Úr Jézus jelt adott megint s rangsor szerint István király lépett oda elsőnek a fához, hogy felaggassa rá a maga ajándékát, földi magyaroknak. Aranytekercsre írott áldásos imádság volt, súlya majd földig húzta le a gyöngye ágát. Szent László vitézi erejét, Zrínyi Miklós bölcs megfontoltságát, Rakóczi Ferenc lelkes hitét s Petőfi Sándor lángoló szívét aggatta a fára. Úgy megtelt rendre minden ág magyaroknak szóló magyar imádsággal, hogy mire a más nemzetből valók sorra kerülhettek, már csak úgy roskadozott a fa a tehertől.

Sok-sok időbe került, míg a mennyeknek minden lakója odajáruhatott a karácsonyfa elé a maga ajándékával. Nemzet még ennyi imádságot nem kapott, amióta világ a világ! Mikor aztán az utolsó imádság is rajta csüngött a fán, az Úr Jézus megáldotta valamennyit, s míg a sok nép vonulni kezdett újra kifelé a szárnyas kapukon, szorgos kis angyalok nyomban hozzáfogtak, hogy batyuba kössék a sok égi kincset s alászálljanak vele kicsi Magyarhonba.

Végül aztán már csak az égi magyarok álltak ott még mindig a magyar karácsonyfa körül, imába mélyülten. Az angyalok elhordták már az utolsó ajándékot is, s a gyer-

tyák is kezdtek csonkig égni, amikor az Úr Jézus szeme hirtelen megakadt valami fehérén, a roppant karácsonyfa első ágai között. Jobban odanézett s hát bizony egy kis angyalka köntösének a csücske volt az. Az újdonsült szeplős kis angyalka, aki elejtette az aranycsengőt, kuksolt ott még mindig nagy ijedten. Az Úr Jézus félrehajtotta az ágakat, s kézen fogva elővezette onnan a szeplős kicsi angyalt. "Hát te minek bűjtál oda?" kérdezte tőle mosolyogva. "Resteltem magamat" vallotta be a szeplős, "elfelejtettem volt azt a csengőt, lássa". "Oh, hát te voltál az!" nevetett az Úr. "Ne búsulj semmit, megtörténik az ilyesmi más-sal is. De téged még nem láttalak itt eddig. Mi a neved? Honnan jöttél s mikor?" "Katika a nevem s Budapestről jöttem" felelte a vézna, szeplős kicsi angyal, "November negyedikén, Uram." Néhány pillanatig mély-mély csönd volt a nagy kupolateremben. Az égi magyarok mind a vézna kicsi angyalkát nézték s valamennyinek könnyes volt a szeme. Aztán Jézus szelíd hangja törte meg a csöndet. "Isten hozott, Katika," mondta jóságosan, s keze gyöngéden megsimogatta a kis szöszeke fejet, "aztán küldtél-e te is ajándékot Budapestre a tieidnek?" "Küldtem, Uram." felelte Katika s elpirult a szeplői alatt. "Aztán mit küldtél?" kíváncsiskodott az Úr Jézus, "szép ünnepi imádságot szüleidnek, kis testvéridnek?" A kicsi angyal kepe meg pirosabbra gyúlt. "Nem imádságot küldtem" vallotta be szégyenkezve. Az Úr Jézus igen nagyon elcsodálkozott.

"Nem-e? Hát mi egyebet lehet küldeni innen?" "Kenyeret," felelte szepegve Katika, szép fehér égi kenyeret. Minden nap félretettem, amit nekem adtak itt. Hiszen én kapok még máskor is." tette hozzá bizalmasan, "S ha nem, hát az se baj. De odalent Budapesten nincsen fehér kenyér, régóta már ..." Mély, döbönt csönd volt, szentek, angyalok püssenni se mertek. Hiszen ilyesmi még nem történt emlékezet óta, hogy valaki kegyes imádság helyett kenyeret küldött volna alá a mennyországból.

Aztán az Úr Jézus lehajolt s homlokon csókolta a kislányt. "Jól tetted, Katika," mondta halkan s lopva kitörölt egy toladó könnycseppet a szeméből, "sokszor a kenyér a legszebb imádság. Én is azt adtam egyszer az én népemnek, amikor lent jártam a földön. Kenyeret."

Valahol a meghatottan álló magyarok sorában egy öreg nagymamából kitört az elfojtott zokogás. Katika kitepte magát az Úr Jézus karjaiból, odafutott az öregasszonyhoz és két vézna karjával átölelte. "Ne sírj, nagymama," kiáltotta hangos, csengő angyalka-hangon, mely egyszeribe betöltötte az egész mennyországot, "apuék nem éheznek többet odalent! A mennyei kenyér, amit küldtem, meglásd, eltart sokáig!"

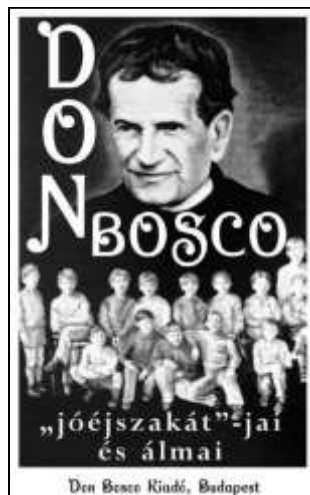
Az Úr Jézus mosolygott. S mosolyától, bizony, akár hiszik, akár nem: kisütött a nap Magyarországot fölött!

KARÁCSONYI KÖNYVAJÁNLO

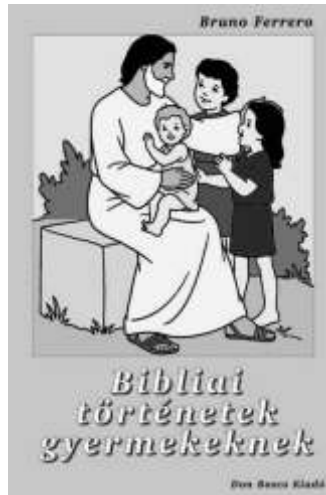
Gimmi Rizzi
Hajrá, Don Bosco!

Fantáziadús, szórakoztató könyvecske ez, amely segít a gyermekeknek felfedezni szentjüket. Meglepetésekkel teli játék, akárcsak maga Don Bosco élete. Nem más, mint elkötelezettség, tanúságétel és elhivatottság, az unalmat száműzve.

Don Bosco „jóéjszakát”-jai és álmai

Ez a könyv Don Bosco álmait és „jóéjszakát”-jait meséli el és mutatja be. Néhány közülük igen népszerű, mások talán legtöbbünknek teljesen ismeretlenek. Úgy tárjuk az olvasó elé, ahogy Don Bosco mesélte gyerekeinek az esti „jóéjszakát” imaórák alkalmával.

Bruno Ferrero
Bibliai történetek gyermekeknek

Szent Péter sarui többet tudnak, mint ő maga? Ki készítette el az öt kenyeret és a két halat? Mi lett volna, ha Gábiel arannyal eltéveszti a házszámot? Honnan jött az árulásért fizetett harminc ezüst?... A mesélő, Bruno Ferrero azt vallja, hogy az igazsághoz vezető legrövidebb út akár egy kis történet is lehet.

Carlo Pellegrino
Felszállhatunk...

A könyv a bérnákoszás utáni időszak hitéletének elmélyítéséhez nyújt segítséget. Ezek az évek a repülés legkényesebb pillanatának felelnek meg: vagy felszáll a gép, vagy lefut a pályáról. Van a világban egy energia, ami a Názareti Jézusba vetett hitből származik, és segít abban, hogy megismerd Jézust és általa hozzájuss ehhez az energiához, amittől sikeres leszel az életben.

Megvásárolható és megrendelhető a DON BOSCO KÖNYVESBOLTBAN
Budapest, Múzeum körút 7. Tel.: (1) 318 67 17 és a szalézi plébániákon.

***A rendfőnök atya meghirdette 2010-re Don Ruának, Don Bosco első utódának jubileumi évét halálának 100-ik évfordulója kapcsán.
A 2010-es év a szaléziaknál a romák éve is.***

**AJÁNDÉKOZZON KARÁCSONYRA
2010-ES
DON BOSCO KALENDÁRIUMOT!**

**Megrendelhető
a tartományfőnökségen
Tel.: (1) 453-2277
és a szalézi plébániákon.**

Hálaadó ünnepi szentmise .

Emléktábla Ádám László tiszteletére.

Veres András püspök megáldja a kápolnát.

Hende Csaba országgyűlési képviselő méltatja Ádám Lászlót és a szaléziak tevékenységét Szombathelyen .

Ambrózy bárónőt Kőhalmi Eszter alakította.

Jelenet a színdarabból.

Ádám László szerepében P. Csány Péter SDB.

